

Ilma Rakusa

A PARKBAN

OPERALIBRETTÓ

Regina Irmannak

ALAKOK:

RÓKA ASSZONY
MEDVE ASSZONY
PINTY ASSZONY
FARKAS ÚR
RÜDISÜLI

Városi park. Fák, pázsit, padok. Róka asszony odamegy Farkas úrhoz.

RÓKA ASSZONY:
Hiszen én önt ismerni vélem!

FARKAS ÚR:
Hát így kapásból: kétlem.

RÓKA ASSZONY:
De, de. Egykor régen a stégen, amikor homok esett, és rigó dalolt az égen.

FARKAS ÚR:
Hol, mikor?

RÓKA ASSZONY:
A Lidón.

FARKAS ÚR:
Valakivel összetéveszt.

RÓKA ASSZONY:

Hiába! Nem volt egy kiskutyája?

FARKAS ÚR:

Egy kiskutyám? Évekkel ezelőtt talán.

RÓKA ASSZONY:

Na ugye. Ön meg sárga-fekete kockás nyakkendőt viselt.

FARKAS ÚR:

Mi is a neve?

RÓKA ASSZONY:

Rókáné. Von Sterzig tűzoltóparancsnok özvegye.

FARKAS ÚR:

Nice to meet you, Rókáné. To meet you again.

RÓKA ASSZONY:

Részemről a szerencse. Csak hagyja ki a játékból az angolt, ha kérhetem.

Róka asszony és Farkas úr egymás körül köröz, hogy körbeszagláshassák egymást.

FARKAS ÚR:

A kalapja: tömör gyönyör!

RÓKA ASSZONY:

A nap gyötör... Nem kísérne el az árnyékba?

FARKAS ÚR:

Az a pad ott megfelel? Vagy inkább a kávézóba óhajt?

RÓKA ASSZONY:

Ebben a sorrendben óhajtom.

RÜDISÜLI:

Hiszen én önt ismerni vélem!

Róka asszony és Farkas úr megütközve és gyanakvással néz rá. Majd egyszerre:

RÓKA ASSZONY és FARKAS ÚR:

Én nem!

RÜDISÜLI:

Nem akarom az együttlétüket zavarni, de a cirkuszban volt, amikor egy teve megszökött...

RÓKA ASSZONY:

Mondja itt a zöldököt!

FARKAS ÚR:

Zöldeket!

RÜDISÜLI:

Ó, nem! Kivonultak rendőr- és tűzoltóhadak, de az ön kalapja, hölgyem, épségben maradt.

RÓKA ASSZONY:

S én magát ott üdvözöltem?

RÜDISÜLI:

A nagy tolongásban én egy kalapcsóktól üdvözültem.

FARKAS ÚR (*félhangon*):

Faragatlan tuskó...

RÓKA ASSZONY (*döbbenten*):

Au revoir!

RÜDISÜLI:

Egy cseresznyedíszes kalap...

RÓKA ASSZONY:

Most meg be akar cserkészni. De most aztán díszlépésben távozzon tőlem. Au revoir!

Rüdisüli mereven mozog, mint egy felbúzható baba. Hirtelen felemeli a karját, és lekapja Róka asszony fejéről a kalapot. Róka asszony megereszt egy sikolyt. Farkas úr, kelleetlenül, felugrik, és ütni készül. Rüdisüli ügyesen kitér előle, és sietősen távozik. A nagy sietségben majdnem nekimegy Medve asszonynak.

MEDVE ASSZONY:

Egek ura!

(*Majd, magához térve*): Hiszen mi ismerjük egymást!

RÜDISÜLI (*mérgesen*):

Hogy mi? Ön tréfál. Maga barna szajha...

MEDVE ASSZONY:

Azt mondta, szajha?

RÜDISÜLI:

Pardon, tréfáltam... nahát... Inkább becézném magát.

MEDVE ASSZONY:

Ó, ó! Az ember néha megtéveszti magát.

RÜDISÜLI:

Nagysád tévesztett meg engem. Olyan rossz ez?

MEDVE ASSZONY:

Leülünk?

Rüdisüli és Medve asszony leülnek egy padra a parkban.

MEDVE ASSZONY:

Magunk között szólva: jól magába zúgtam, amikor Othellót játszta anno a Corsóban.

RÜDISÜLI:
Othellót, én?

MEDVE ASSZONY:
És hogyan!

Rüdisüli elhúzza a száját, mintha citromba harapott volna. Aztán kíváncsian Medve asszonyra néz, és hirtelen megcsókolja az arcát.

MEDVE ASSZONY:
Ó, hogy tud maga csak úgy, maga...

Ebben a pillanatban egy telt alak áll meg Medve asszony mellett.

PINTY ASSZONY:
Mi ismerjük egymást! Micsoda szerencsés véletlen!

MEDVE ASSZONY:
Ezt mondja ön! Én nem ismerem.

PINTY ASSZONY:
Pedig de. Amden felé a buszon kölcsönadta a napszemüvegét.

MEDVE ASSZONY:
Én?

PINTY ASSZONY:
Nem emlékszik?

MEDVE ASSZONY:
Félig-meddig, ha nagyon kényszerít rá.

Pinty asszony örömmel szökdécsel Medve asszony körül, amíg Rüdisüli helytel nem kínálja a padon. Amikor harmadikként leül melléjük, feszengő csend áll be köztük.

PINTY ASSZONY:
Hogy ezek a véletlenek milyen végtelenek!

Rüdisüli kuncogni kezd. Medve asszony köhécsel.

MEDVE ASSZONY (*határozottan*):

Csak azt akarom ismerni, akit akarok.

RÜDISÜLI:

Nemde, szeretni is csak azt?

MEDVE ASSZONY (*sugárzón*):

Mily igaz. A szerelem sötét verem. Nem verés. Sem átverés.
(*Gyorsan arcon csókolja Rüdisülit.*)

Eközben Róka asszony és Farkas úr felemelkednek a padjukról, és Medve asszony, Pinty asszony és Rüdisüli felé tartanak.

RÜDISÜLI:

Ott a mi kis párunk, vagy rémálmod látunk?

FARKAS ÚR (*Rüdisülinek visszavágva*):

Egy bocsánatkérés esedékes volna!

(*Majd Pinty asszonyhoz*):

Hiszen önt ismerem én! Neeseréknél szolgált fel pezsgőt, telt kacsóját nyújtva felém.

PINTY ASSZONY:

Az emlékezetem cserbenhagy. De Önnek biztosan igaza van.

FARKAS ÚR:

Százszázalékosan.

RÓKA ASSZONY (*hátról*):

Nyolcvan is elég volna.

FARKAS ÚR (*Róka asszonyhoz*):

Drágám, maga inkább ne keveredjen bele.

RÓKA ASSZONY (*sértetten*):

Nem avatkozom bele. De csak akkor, ha ez a gazember bocsánatot kér.

RÜDISÜLI (*félkerekedik*):

Az ön kalapja káprázatos, hölgyem, és minden remek lesz. Remek.
(*Körülnéz*) Itt mindenki ismerősnek látszik, már csak a nénikém hiányzik. Nem akarunk kávézóba szaladni? Meg kell ragadni...

PINTY ASSZONY:

... az alkalmat.

KÓRUSBAN, MIND:

Meg ám!

A kis menet elindul, és eltűnik.

Fordította LÁNG ORSOLYA